

Fiecare țară și popor caută prin toate mijloacele ce-i stau la îndemână (mai subtile sau mai directe, mai timide sau mai îndrăznețe) să-și asigure prosperitatea internă și să se afirme pe scena internațională. De altminteri, acesta și este rostul politicii: componenta internă să facă țara să fie mândră de grosul cetățenilor ei, iar componenta externă să-i facă pe toți cetățenii să fie mândri de țara lor!

Firește că la asemenea rezultate nu se poate ajunge în zilele noastre decât printr-un veritabil și neîntrerupt exercițiu democratic, ceea ce înseamnă conținut în primul rând (cârmuitori competenți și onești, cadru legal corect și stimulativ, respect față de Dumnezeu, semeni și legi) și abia la urmă mai înseamnă formă sau coajă democratică.

Ei bine, nu acesta este cazul României postdecembriste, care – așa cum prea bine se știe – într-un sfert de secol (25 de ani de învârtită ciocoiască) a zămislit și dezvoltat o lungă serie de incredibile paradoxuri.

În primul rând înfricoșătorul paradox dintre imaginea României de ieri și cea de azi: România de ieri avea o populație de peste 22 milioane, era fără datorii (dimpotrivă, avea de încasat creanțe de miliarde) și un spor natural pozitiv (numărul nou-născuților îl depășea copios pe al decedaților), pe când azi, cu atâtea calculatoare și atâta preocupare pentru felurite înregistrări banale, nici dracu nu mai știe câți români trăiesc în țară și câți înafara granițelor ei (pesemne că nici nu se dorește asta, după cum – din motive înfrățite – nu se dorește introducerea votului electronic), dar numărul mare al avorturilor, mai exact al crimelor intrauterine admise de lege (Iată un alt sinistru paradox: Legea pedepsește cu asprime uciderea întâmplătoare sau din disperare a pruncului de-abia venit pe lume, însă îngăduie omorârea cu sânge rece, altel spus premeditat, a milioane și milioane de vieți nedorite de părinții ocazionali!), numărul mare al avorturilor, prin urmare, obligă necalificatele noastre autorități să recunoască sporul natural negativ, cu care de ani buni (mai exact de la punerea României pe butuci, inclusiv prin legiferarea dreptului de întrerupere a sarcinii) se confruntă societatea românească.

România de ieri (aşa o vedeam şi aşa ni se spunea la şcoală) o ştiam frumoasă şi bogată cu întinsele ei păduri şi livezi, cu câmpiile înveselite de holde, cu inestimabilele bogăţii ale subsolului (petrol, sare, cărbuni şi mine în Apuseni din vremea dacilor şi romanilor), cu ape nepolluate, mii de întreprinderi (e drept, nu toate foarte rentabile), sute de vase maritime şi fluviale şi alte sute de trenuri pentru călători şi transportul mărfurilor, pe când România de azi este nu numai groaznic slujită prin hiperpoluare, decimarea pădurilor şi lăsarea în paragină a tuturor acelor mănoase câmpii care în perioada interbelică hrăneau zeci de milioane de europeni, ci este realmente stoarsă până la sânge de întortocheatele reţele ale tâlharilor externi şi interni (parlamentari, miniştri, preşedinţi de consilii judeţene, consilieri şi primari), încât stai şi te întrebi cum de-i mai rabdă pământul batjocorit şi înstrăinat pe aceşti borfaşi şi le îngăduie să-şi plănuiască dublarea, ba poate chiar triplarea lefurilor şi să-şi rostuiască pensii speciale, când e fapt arhicunoscut (doar nu de florile mălului România este situată de statistici la coada ţărilor din Uniunea Europeană) că mai multe milioane de români sunt obligaţi de aceşti netrebnici să-şi ducă zilele cu venituri lunare de patru-cinci sute de lei.

În sfârşit, marea discrepanţă dintre gloriosul trecut multimilenar al înaintaşilor noştri, statornicii locuitori ai acestor meleaguri, cei care – în lumina noilor documente şi descoperiri arheologice – i-au precedat şi influenţat pe mulţi alţii (inclusiv pe greci) şi viitorul incert al României de azi din pricina jafurilor, trădărilor şi cedărilor succesive de suveranitate, încât devine tot mai evident că Eminescu a scris versul concludiv *Eu îmi apăr sărăcia şi nevoile şi neamul* pentru altfel de apărători ai gleei strămoşeşti şi, mai ales, pentru altfel de cârmuitori.

Al doilea mare paradox vizează spiritul acestei naţii: În România postdecembristă, datorită universităţilor particulare apărute ca ciupercile după ploaie (sunt peste 100), se înregistrează cel mai mare număr de absolvenţi din Uniunea Europeană (UE), îndeosebi la facultăţile cu profil economic şi juridic, dar – atenţie – nici una din universităţile româneşti nu se situează între primele 500 ale lumii!

Atunci, e de mirare că mulţi dintre dascălii contrafăcuţi de aceste srl-uri ce-şi spun universităţi nu-şi cunosc nici măcar manualele (la examene de titularizare fie sunt prinşi copiind, fie sunt notaţi de la 1 la 4), respectiv că se exprimă rudimentar şi comit în scris impardonabile erori gramaticale?

Iată de ce pe ansamblu şcoala românească este în cădere, deşi în parte încă îşi mai poate salva obrazul cu eleviieminenţi de la olimpiadele internaţionale (dar noi ştim cu toţii că excepţiile întăresc regula) şi deşi (sic!), în urma masivului exod de medici români în Occident, mai în glumă, mai în serios se spune că la ora asta în ţară sunt mai mulţi doctori decât medici...

Dar cum majoritatea diplomelor și titlurilor universitare postdecembriste au o proveniență mai mult decât dubioasă (licențe și teze copiate, titluri cumpărate), rezultatele finale se văd în starea de spirit generală a națiunii (aroganță, impostură, minciună, hoție, incultură), în starea deplorabilă a economiei și, nu în ultimul rând, în dezastruoasele procente de promovabilitate ale elevilor la simulări, examene de capacitate și bacalaureat.

În atari condiții precare pentru societatea românească profund manelizată, mai are cineva nas să se mire că peste 30% dintre concetățenii noștri sunt deja analfabeți și că circa 50% dintre ei, conform unui sondaj efectuat de UE, cred cu tărie că Soarele se rotește în jurul Pământului?!...

N.B. Într-un filmuleț pe Youtube, dat mi-a fost să văd și să aud cum vreo 10 persoane la rând n-au știut că țara în care trăiesc se numește România. În schimb știau de la tembelizor (tot e bun și ăsta la ceva) cum se numește capitala României și că în Europa există țări precum Franța, Italia și Spania.

Cel de-al treilea mare paradox postdecembrist vizează morala și credința. Astfel, deși este cunoscut faptul că numărul româncelor care se prostituează (intern și la export) este în topul țărilor din UE și peste cel al rusoaicelor și ucrainencelor, totuși, Biserica Ortodoxă Română (BOR) s-a opus la legiferarea prostituției, ceea ce în ultima instanță se cheamă un mult mai riguros control medical al acestei îndeletnici de-o vârstă cu omenirea.

În schimb, face tot ce-i stă în puteri (a se citi jocuri politice) pentru înlesnirea ridicării de noi lăcașuri de cult, precum uriașa Catedrală a Mântuirii Neamului (numărul lăcașurilor de cult din România este de aproximativ 5 ori mai mare decât numărul școlilor și spitalelor la un loc), deși este vădit că în acest chip românii devin din ce în ce mai bisericoși, nicidecum mai credincioși!

Dar n-am știre ca BOR să fi protestat din toate puterile la manifestațiile ostentative ale homosexualilor și lesbienelor, după cum mai nou nu protestează vehement împotriva protocolului politic, care prevede ca în schimbul unei biserici ortodoxe construite în Istanbul, unde încă nu se cunoaște locul viitorului edificiu, în București să se construiască cea mai mare moscheie din Europa și, totodată, să se deschidă cea mai mare universitate musulmană din Europa.

Ruinătoarele paradoxuri ale României postdecembriste (articol de George Petrovai)

Scris de George Petrovai

Miercuri, 15 Iulie 2015 08:43 - Ultima actualizare Miercuri, 15 Iulie 2015 08:49

Pe bună dreptate se spune că omul își sparge casa atunci când n-are ce face. Dacă până în prezent n-am avut probleme cu musulmanii și fanatismul lor colțos, cu siguranță că vor fi destule după ce respectiva universitate va intra în pită.

Sighetu Marmăției,

AUTOR: George PETROVAI

14 iulie 2015